A detailed pencil sketch of a hand holding a pen, serving as the background for the cover. The drawing is light and airy, with visible pencil strokes. The hand is positioned as if about to write, with the pen held between the fingers. The background is a light, textured grey.

Szkoła Podstawowa im.
Mikołaja Kopernika w
Rogowie

Numer 2

R jak REWALIDACJA

Kwartalnik dla rodziców/marzec/kwiecień 2021

ROGOWO, kwiecień 2021 rok

W numerze

Wstęp

I .Co to jest integracja sensoryczna?

II. Rodzaje zmysłów

III. Jak rozwijać zmysły?

IV. Warsztat pracy z dzieckiem.

Wstęp

I. Przygotowania do Świąt Wielkanocnych punktem wyjścia zabaw stymulujących zmysły w odniesieniu do teorii integracji sensorycznej.

Co to właściwie jest integracja sensoryczna?

Integracja sensoryczna to organizacja bodźców umożliwiająca ich późniejsze wykorzystanie.

W każdej chwili do naszego mózgu napływają niezliczone ilości bodźców sensorycznych odbieranych wcześniej przez nasze zmysły.

Termin integracja sensoryczna został po raz pierwszy użyty w Anglii w 1902r. przez Sir.Ch. Sherringtona. Koncepcja integracji sensorycznej została opracowana w Ameryce przez A.Jean Ayres ponad 30 lat temu i chociaż do Polski trafiła za życia Ayres, to tak naprawdę w ostatnim czasie stało się o niej głośno. Można nawet zaryzykować stwierdzeniem, że stała się po prostu modna (Violet .F. Maas, „Uczenie się przez zmysły. Wprowadzenie do teorii integracji sensorycznej”, Gdańsk 1998.)

Zmysł - to zdolność odbierania bodźców zewnętrznych, którą umożliwiają nam nasze narządy zmysłów. Poprzez znajdujące się w nich receptory każdy docierający do danego narządu zmysłów bodziec jest odbierany i przekazywany dalej do odpowiednich analizatorów w korze mózgowej.

To nasz mózg musi wszystkie te bodźce uporządkować , jeśli człowiek ma się ruszać, uczyć, działać celowo i konstruktywnie. Mózg lokalizuje, sortuje i organizuje te bodźce, dzięki temu może je później wykorzystywać do tworzenia percepcji, zachowań, czy uczenia się. Jeśli przepływ tych bodźców nie przebiega płynnie, mózg nie będzie w stanie ich prawidłowo przetworzyć, zorganizować i prawidłowo wykorzystać, dojdzie do zaburzeń integracji sensorycznej.

Integracja sensoryczna to:

- proces zachodzący w mózgu bez udziału naszej świadomości;
- porządkowanie informacji odbieranych przez zmysły;
- selekcja informacji i wybór tych, które w danej chwili są najbardziej potrzebne;
- celowa odpowiedź adaptacyjna (celowe reagowanie i działanie będące reakcją na daną sytuację);
- jest fundamentem zachowań społecznych i procesu uczenia się (A. Jean Ayres, „Dziecko a integracja sensoryczna”, Warszawa 2020).

II. Ile człowiek ma zmysłów?

Już od czasów Arystotelesa (najśawniejszego filozofa starożytnej Grecji) wyróżniamy 5 podstawowych zmysłów, którymi są:

- **zmysł wzroku**- widzenie (oko)
- **zmysł słuchu**- dźwięk (ucho)
- **zmysł węchu**- zapach (nos)
- zmysł smaku** – smak (język)
- **zmysł dotyku** – (skóra)

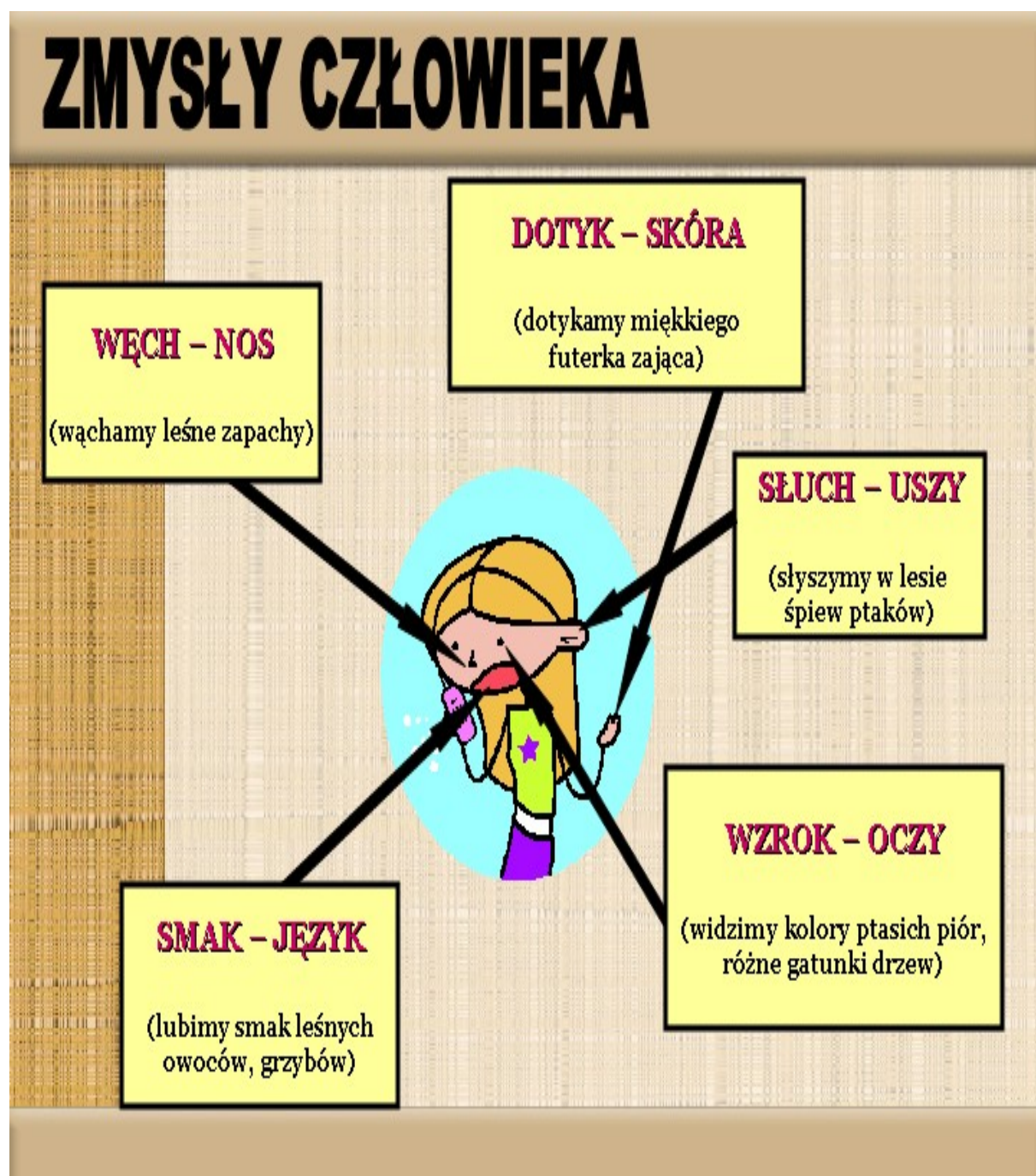
Zdjęcie nr 1.

Zdjęcie nr 2.

Zdjęcie nr 3.

ZMYSŁ DOTYKU

Zdjęcie nr 4.

Dotyk jest zmysłem rozwijającym i dojrzewającym. Nazywany również pierwotnym. Zmysł jest ważny dla naszego przetrwania: ssania, przełykania, odbierania otaczającego nas świata i reagowania na niego.

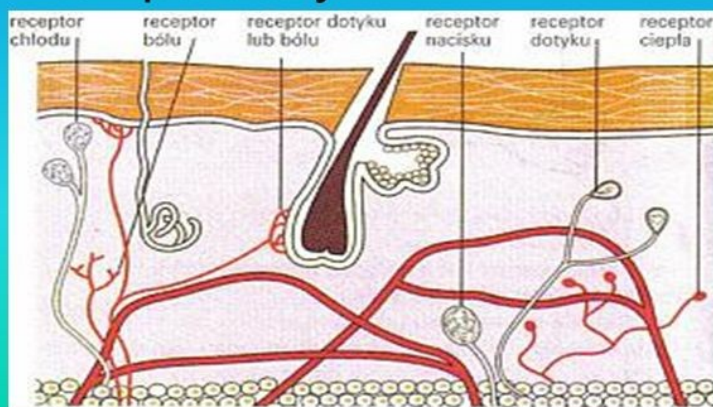
Zmysł dotyku pozwala nam odnaleźć się w otoczeniu. Czujemy lekki **dotyk**, silny ucisk, ból, ciepło i zimno, drgania, a za pomocą czucia głębokiego odbieramy ruchy własnego ciała. Dzięki temu ostatniemu wiemy na przykład, czy mięsień jest rozluźniony, czy napięty. Nie patrząc, wiemy też, w jakim położeniu znajdują się ramiona, nogi, całe ciało. Z zamkniętymi oczami możemy dotknąć do nosa po kolei czubkami wszystkich palców.

Najwrażliwsze czubki palców. Nasza skóra nie wszędzie jest tak samo czuła. Najwrażliwsze są opuszki palców - tam znajduje się więcej zakończeń nerwowych niż w którymkolwiek innym miejscu skóry. Dlatego wystarczy dotknąć czegoś bardzo delikatnie, by poznać kształt, fakturę, twardość. Dużo czuciowych zakończeń znajduje się w języku, wargach, czubku nosa, dolnej części twarzy i palcach stóp. Najmniej - w skórze ramion, ud i grzbietu.

Zdjęcie nr 5.

Zmysł dotyku

- Pod pojęciem zmysł dotyku ma się zazwyczaj na myśli zarówno wrażliwość na dotyk czy ból, ale także odczuwanie zmian temperatury.

WAŻNE!

Dzięki rozbudowanemu zmysłowi dotyku możemy częściowo niwelować braki innych zmysłów, np. niewidomi czytają opuszkami palców pismo Braille'a, a Beethoven po utracie słuchu był w stanie "słuchać" muzyki, czując wibracje głową przyłożoną do fortepianu.

Czucie powierzchowne

Wrażenia dotykowe odczuwamy dzięki tzw. ciałkom krańcowym nerwów czuciowych, rozmieszczonym głębiej lub płycej w skórze. Rozróżnia się ciała opuszkowate, blaszkowate, dotykowe, nerwowe płciowe i łąkotki dotykowe. Odbierają one takie wrażenia, jak dotyk, ból (i podobne: kłucie, pieczenie, swędzenie), ciepło i zimno.

Czucie głębokie

W głębi ciała znajdują się narządy czucia głębokiego. I tak np. w torebkach stawowych spotykamy ciała nerwowe stawowe. Bogate unerwienie czuciowe mają też mięśnie, omięsna (tkanka otaczająca pęczki mięśniowe), więzadła, powięzie i okostna. Dzięki temu - poza bolesnością mięśni czy stawów - możemy ocenić np. twardość ujmowanego przedmiotu, jego ciężar, odporność, elastyczność itp.

Czucie głębokie jest ściśle związane ze zmysłem równowagi, pomijanym przy wymienianiu zmysłów. A to właśnie on pozwala nam stać prosto i nie przewracać się. Konkretnie - utrzymanie równowagi jest kombinacją tego, co "mówią" nam organy równowagi w uchu środkowym, co widzą oczy,

rejestruje skóra (czucie powierzchniowe) oraz mięśnie (czucie głębokie).

Ciałka krańcowe nerwów są wyspecjalizowane - jedne są wrażliwe na lekki dotyk, inne na ból czy wibracje, jeszcze inne na ciepło i zimno. Podrażnienie ciałka krańcowego powoduje powstanie impulsu elektrycznego w połączonym z nim nerwie czuciowym. Impuls biegnie obwodowymi nerwami czuciowymi do rdzenia kręgowego, a potem do kory mózgowej. Tam porównywane są bodźce dotykowe oraz bodźce płynące z innych zmysłów. W ten sposób rozpoznajemy przedmioty lub np. uzmysławiamy sobie niebezpieczeństwo (ból + ciepło = oparzenie).

Przyzwyczajanie się do bodźca

Receptory czuciowe mają zdolność adaptacji, tzn. "przyzwyczajają się" do działania bodźca. Do receptorów szybko się adaptujących należą np. te wrażliwe na dotyk i ucisk. Długie oddziaływanie bodźca powoduje, że jest on coraz słabiej odczuwany. Do wolno adaptujących się receptorów należą niektóre termoreceptory. Co ciekawe, receptory bólowe nie adaptują się. Nie mogą - bo bodźce bólowe mają za zadanie informowanie np. o chorobie.

Zdjęcie nr 6.

Oczy - narząd wzroku.

- Narządy zmysłu wzroku - oczy dostarczają najwięcej informacji o otaczającym świecie, dlatego muszą być dobrze chronione przed urazami. Zadanie to pełni aparat ochronny.

Zmysł wzroku w chwili narodzin jest najstąbiej rozwinię tym układem, jednak w piramidzie zmysłów zajmuje miejsce na samym szczycie. Z jednej strony najbardziej osiąga dojrzałość funkcjonalną a z drugiej zaś jest układem zmysłowym najbardziej wyspecjalizowanym.

Zmysł wzroku pełni w naszym życiu niezwykle ważną rolę. Dzięki niemu możemy sprawnie poruszać się i orientować w przestrzeni, wykonywać czynności dnia codziennego, uprawiać sporty czy zdobywać wiedzę o świecie. Mimo, że jest tak istotny, w trakcie życia płodowego nie oddziałują na niego żadne bodźce, a jego intensywny rozwój następuje dopiero po narodzinach.

Na prawidłowy rozwój funkcji wzrokowych ogromny wpływ ma doświadczenie a także współpraca z innymi systemami m.in. ze zmysłem ruchu i równowagi, dotyku oraz z prawidłowym napięciem mięśniowym czy integracją odruchów wczesnodziecięcych.

Ważne jest jednak nie tylko to, czy oczy dziecka są zdolne do wychwytywania bodźców wzrokowych, ale czy jego mózg we właściwy sposób je odbiera, zapamiętuje i przetwarza, a w następstwie tego, czy potrafi zareagować adekwatną reakcją zwrotną. Dość często zdarza się, że mimo iż okulista nie stwierdza żadnych wad wzroku, dziecko ma problemy z koordynacją wzrokowo-ruchową, utrzymaniem fiksacji na przedmiocie i podążaniem za nim wzrokiem lub przejawia nieprawidłową (wzmózoną lub obniżoną) wrażliwość na bodźce. Są to problemy, z którymi często spotykamy się u dzieci z zaburzeniami integracji sensorycznej.

Prawidłowy rozwój ruchomości gałek ocznych jest ściśle związany z odruchem przedsionkowo-okoruchowym. Dzięki niemu możemy utrzymać stabilizację pola widzenia mimo ruchu głową. Kiedy się przemieszczamy lub ruszamy głową obraz nie drga, jest wyraźny. Wymaga to więc właściwej integracji bodźców wzrokowych z informacjami o ruchu, docierających z receptorów systemu przedsionkowego.

Integracja wrażeń wzrokowych z informacjami płynącymi z dotyku umożliwia wizualizację kształtu i struktury przedmiotów. Połączenie informacji z obu zmysłów pozwala na bardziej precyzyjną percepcję otoczenia. Dzięki tej integracji możliwe jest także dostosowanie właściwej postawy ciała do wykonania określonego zadania.

Kolejnym czynnikiem, który umożliwia rozwój percepcji wzrokowej jest system przedsionkowy. W odpowiedzi na bodźce płynące ze wzroku i z ruchu mózg kształtuje organizację ruchową człowieka. Możemy więc mówić o rozwoju koordynacji wzrokowo-ruchowej.

Obraz, który nie jest stabilny, rzetelny i precyzyjny utrudnia lub uniemożliwia wykonywanie czynności, które wydają się łatwe i naturalne dla dziecka z prawidłową percepcją wzrokową. Jest to chociażby patrzenie w oczy rozmówcy, omijanie przeszkód, wchodzenie po schodach, zabawa w berka czy czytanie. Dziecko, u którego występują zniekształcenia wzrokowe może odbierać świat jako chaotyczny, więc często preferuje zabawy statyczne, często szeregowanie zabawek lub monotonne obracanie kołami samochodzików.

Zdjęcie nr 7.

ZMYŚŁ WZROKU

Wzrok, zmysł wzroku – zdolność do odbierania bodźców wywołanych przez pewien zakres promieniowania elektromagnetycznego (u człowieka ta część widma nazywa się światłem widzialnym) ze środowiska oraz ogół czynności związanych z analizą tych bodźców, czyli widzeniem.

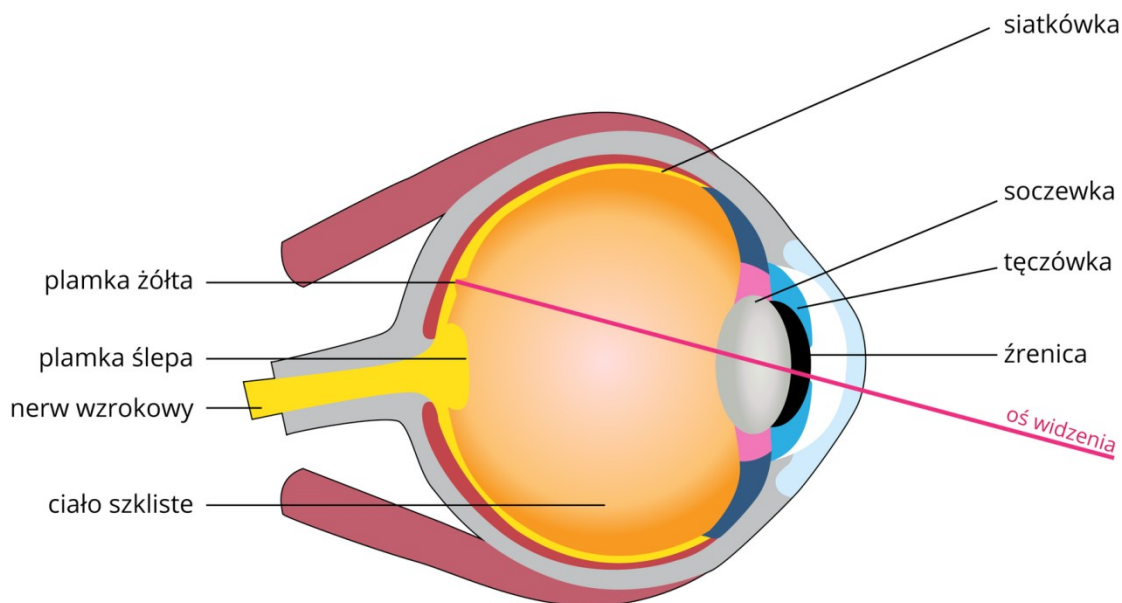
 ROZWÓJ
PRZEZ KOMPETENCJE

Zdjęcie nr 8.

<https://mamotoja.pl/wzrok-co-wiesz-o-tym-waznym-zmysle-u-dziecka-sprawdz-sie,psychotesty-przedszkolak-psychotest,1306,r4.html>

Zdjęcie nr 9.

<https://epodreczniki.pl/a/oko---narzad-wzroku/DJaCYwpna>

Budowa i funkcjonowanie oka umożliwia rozróżnianie barw i wielkość natężenia światła, pozwala ostro widzieć przedmioty z różnej odległości, daje możliwość oceny odległości od przedmiotów i ich przestrzennych kształtów.

Układ optyczny oka tworzą: rogówka, ciało wodniste, soczewka i ciało szkliste. Promienie padające na rogówkę i soczewkę załamują się i skupiają się w ognisku leżącym na siatkówce. Obraz jaki powstaje na siatkówce jest rzeczywisty, pomniejszony i odwrócony.

III. Jak rozwijać zmysły?

Gdy dziecko przychodzi na świat, jest w pełni gotowe do zmysłowego poznawania rzeczywistości. Ma bardzo dobrze rozwinięty zmysł słuchu, węchu, dotyku, smaku. Ostatni w kolejności rozwija się zmysł wzroku. W zasadzie kształtuje się dopiero po narodzeniu, choć w łonie matki dziecko już otwiera oczy.

Dzięki tym wszystkim narzędziom dziecko może doświadczać nowego dla niego otoczenia. Po zapachu poznaje rodzica. Słyszy bicie serca. Dotyka w zasadzie wszystkiego dookoła, choć pierwszym obiektem jest najczęściej skóra bądź pierś mamy i ubrania. Kosztuje (przez kilka miesięcy) mleka. Jeśli pije z piersi – powoli zapoznaje się ze smakami potraw, jakie zjada mama.

Wszystkie te doświadczenia zmysłowe prowadzą do kształtowania się przekonań na temat świata, ludzi oraz samego siebie. Są niejako fundamentem sposobu rozumienia świata – zarówno w dzieciństwie, jak i w dorosłości.

Co więcej, dzięki rozwojowi zmysłów kształtuje się rozwój poznawczy, społeczny, emocjonalny, także komunikacyjny. Rośnie poczucie bezpieczeństwa, samodzielność, inicjatywa. Wszystko, co dziecko słyszy i widzi składa się na całość jego osobowości.

Co zatem robić, by rozwijać zmysły?

Należy pozwalać dziecku na zabawę piaskiem, wodą, plasteliną, ryżem. Nie ograniczajmy pobytu na dworze do placu zabaw, ale wychodźmy z dzieckiem na spacer do parku, pozwalajmy chodzić bosą. To również jest treningiem zmysłów.

Zmysły zaczynają się rozwijać już w życiu płodowym. Pierwszy jest dotyk, który towarzyszy rosnącemu w brzuchu mamy dziecku od około ósmego tygodnia. W 21 tygodniu ciąży tworzą się kubki smakowe, a dziecko uczy się połykać, a co za tym idzie – poznaje smak. W tym samym czasie zaczynają działać receptory węchu. Kilka tygodni później malec zaczyna słyszeć. Wzrok rozwija się pod koniec ciąży – około 33 tygodnia.

IV. Warsztat pracy z dzieckiem

Przepisy na masy plastyczne i sensoryczne

Domowe farby

- 100 ml wody,
- cztery łyżki mąki,
- barwniki spożywcze lub naturalne (np. kurkuma, sok z buraka)

Masa musująca

- jeden kubek mąki,
- jeden kubek sody oczyszczonej,
- 1/4 kubka oleju,
- brokat,
- opcjonalnie: barwniki spożywcze.

Masa mydlana

- jedna szklanka mydła w płynie,
- 0,5 kg skrobi ziemniaczanej,
- opcjonalnie: barwniki spożywcze.

Piasek kinetyczny

- dwie filiżanki mąki (ziemniaczanej lub pszennej),
- 1,5 filiżanki oliwki do ciasta (np. Bambino).

Masa aksamitna

- odżywka do włosów 300 ml,
- skrobia ziemniaczana 500g,
- opcjonalnie: barwniki spożywcze.

Domowa ciastolina

- dwie szklanki mąki,
- jedna szklanka soli,
- dwie płaskie łyżki proszku do pieczenia,
- dwie łyżki oleju,
- jedna szklanka wrzątku,
- barwniki spożywcze.

enjoy!

Wykonanie:

Mieszamy mąkę, sól, proszek do pieczenia i olej, a następnie dodajemy wrzątek. Mieszamy na początku łyżką, a potem, gdy masa się schłodzi, ugniatamy dłońmi. Na koniec dodajemy barwnik spożywczy.

Masa papierowa I

Składniki

- drobne kawałki ligniny lub papieru toaletowego,
- woda,
- klej z mąki i wody.

Przepis:

1. Drobne kawałki ligniny lub papieru toaletowego rozmocz w wodzie i rozdrobnij palcami.
2. Nadmiar wody odcedź, a mokry papier włóż do naczynia z gęstym klejem wykonanym z mąki.

Kleju powinno być trochę mniej niż mokrego papieru.

3. Całą masę dokładnie wyrób ręką tak, jak ciasto, rozcierając przy okazji kawałeczki papieru.

Uwagi:

Z tak przygotowanej masy możesz zrobić z dziećmi różne przedmioty: płaskorzeźby, broszki, medaliony, wisiorki, paciorki, maski itp.

Masa papierowa II

Składniki:

- opakowania po jajkach lub stare gazety (zwykłe, czarno-białe),
- woda,
- 1/2 paczki kleju do tapet,
- 1 kg mąki,
- dodatkowo: duże naczynie np. miska.

Jeśli masa nie będzie wystarczająco gęsta, dodać więcej mąki.

Uwagi:

Po skończeniu pracy, dzieło musi schnąć, najlepiej na świeżym powietrzu.

Dopiero wyschnięte dzieło można pomalować.

Przepis:

1. Opakowania lub gazety pociąć na małe kawałki. Przełożyć je do naczynia i zalać wodą.
2. Na drugi dzień porządnie wymieszać. Dodać klej do tapet oraz mąkę.

Piasek kinetyczny

Składniki

- szklanka mąki ziemniaczanej, pszennej lub kukurydzianej,
- 1,5 szklanki oliwki do ciała,
- opcjonalnie barwniki naturalne lub spożywcze.

Przepis:

1. Do miski wlać oliwkę i dosypać mąkę.

2. Wymieszać wszystko na jednolitą masę.

Uwagi:

Piasek jest gotowy, gdy ściśnięty w dłoni dobrze się lepi i pozwala uzyskać trwały kształt po otwarciu dłoni.

Piankolina

Składniki:

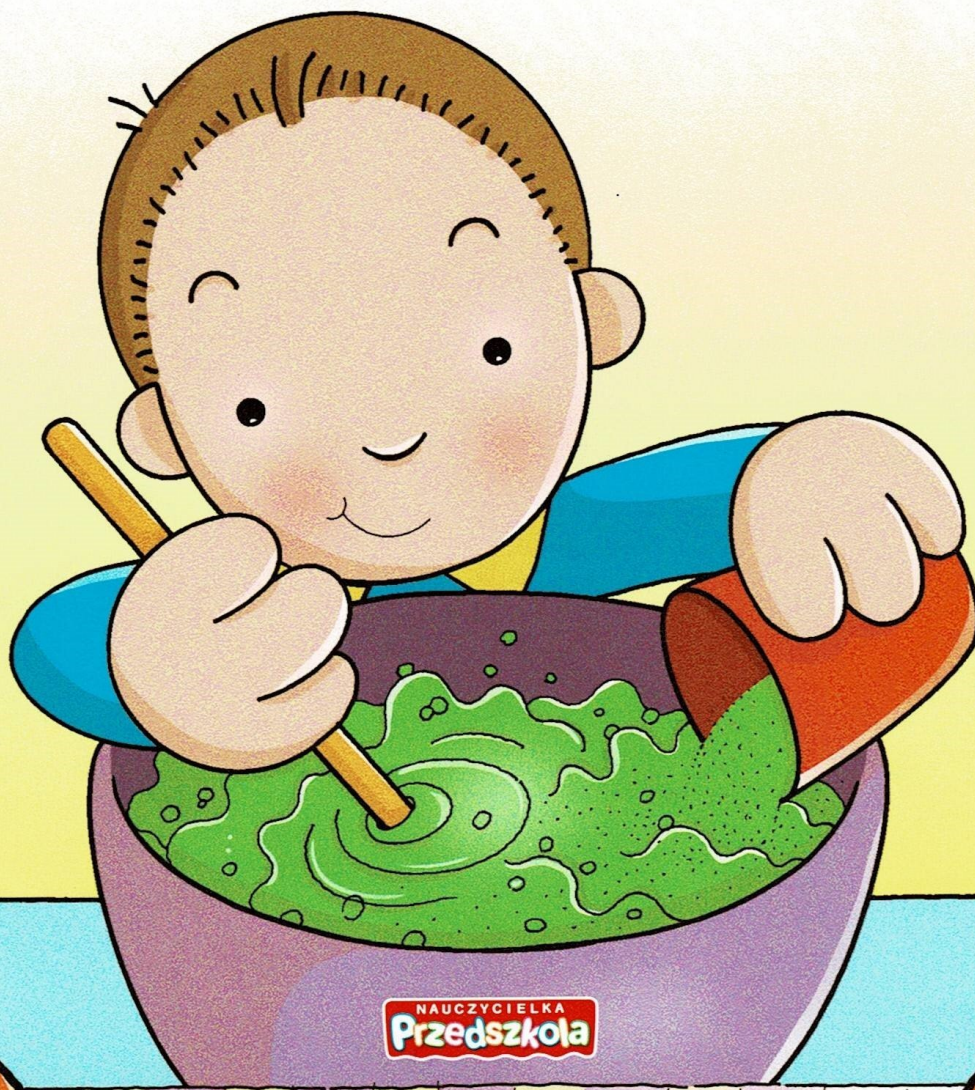
- pianka do golenia,
- mąka ziemniaczana,
- barwnik naturalny lub spożywczy.

Przepis:

1. Do miski wycisnąć całą piankę do golenia.

2. Dodać kilka kropli barwnika, a następnie delikatnie wymieszać drewnianym patyczkiem.

3. Do piany stopniowo dosypać mąkę i mieszać do momentu uzyskania masy, którą można kształtować.

BYSTRE OKO

Czy widzisz?

Potrzebne materiały: książki z obrazkami.

Opis działania: Zabawa dla dwójki dzieci.

Przedшкоlaci wspólnie wybierają książkę z ilustracjami ze swojej biblioteczki.

Jedno z dzieci otwiera książkę na dowolnej stronie (z ilustracją) i podaje pierwszą rzecz, na którą zwróciło uwagę. Druga osoba jak najszybciej stara się wskazać przywołany przez partnera przedmiot.

Wariant: Na ilustracjach można szukać przedmiotów, których jest więcej niż jeden i przeliczać je.

BYSTRE OKO

Co nie pasuje?

Potrzebne materiały: różne drobne zabawki z sali.

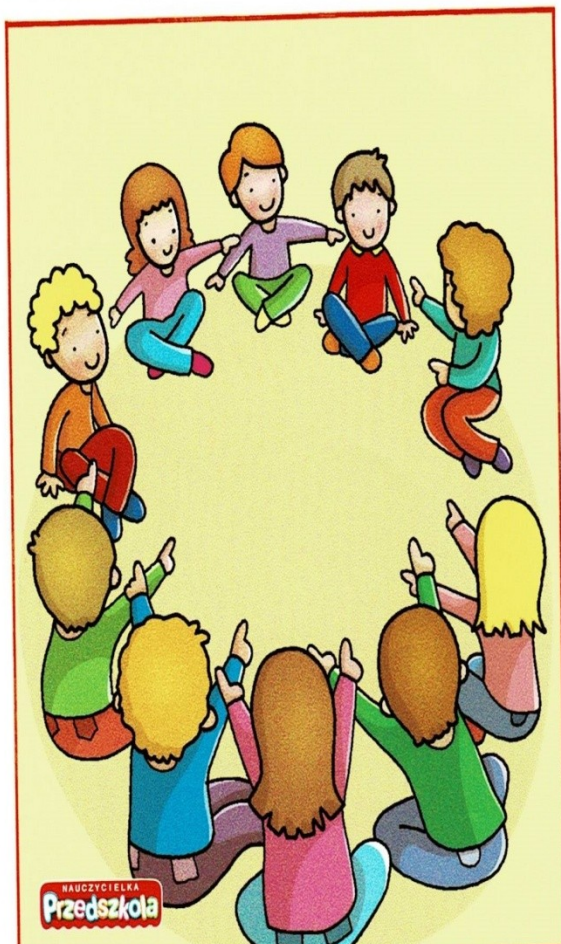
Opis działania: Nauczyciel układa przed dziećmi w rzędzie kilka zabawek (ich liczba zależy od wieku dzieci). Przedшкоlaci wspólnie się zastanawiają, który z elementów nie pasuje do zestawu. Warto wysłuchać argumentacji dzieci. Być może wskażą inną rzecz, niż zakładaliśmy, jednak dobrze to uzasadnią? Podobne zestawy mogą układać dzieci dla siebie nawzajem.

BYSTRE OKO

Kogo brakuje w kole?

Opis działania: Cała grupa siada w kole. Wszyscy uważnie się przyglądają, gdzie kto siedzi, a następnie zamykają oczy (chowają twarze w dłoniach). Nauczycielka dotyka dwójkę dzieci, która zamienia się miejscami. Zadaniem pozostałych osób jest wskazanie osób, które zmieniły miejsce w kole.

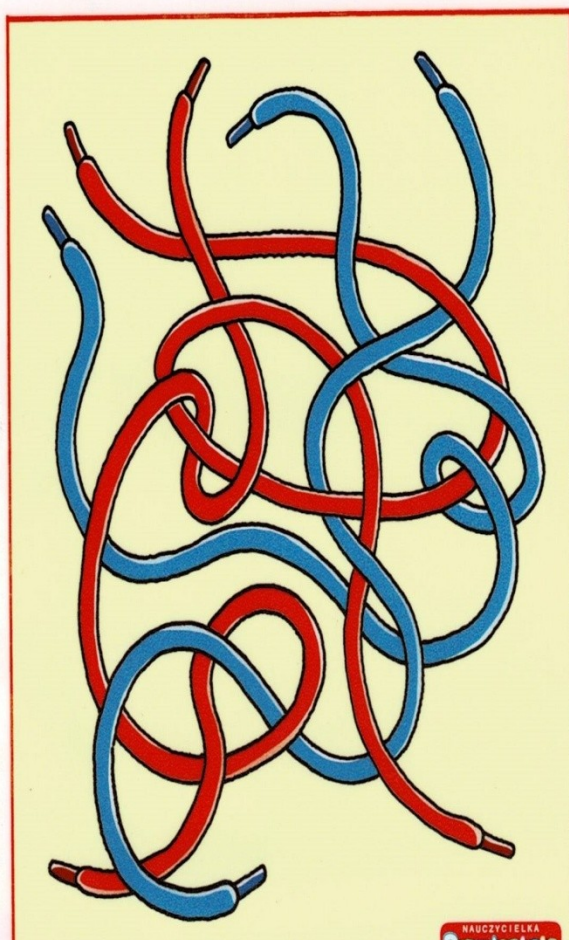

BYSTRE OKO

Znajdź końcówki

Potrzebne materiały: różnokolorowe sznurowadła.

Opis działania: Zabawa indywidualna lub w parach. Jedno z dzieci przygotowuje np. 2 sznurowadła niebieskie i 2 czerwone. Zwiija (plącze) je, tak aby wyraźnie było widać ich końcówki. Zadaniem drugiego dziecka jest znalezienie końcówek sznurowadeł, używając tylko wzroku (sznurowadeł nie można dotykać rękami).

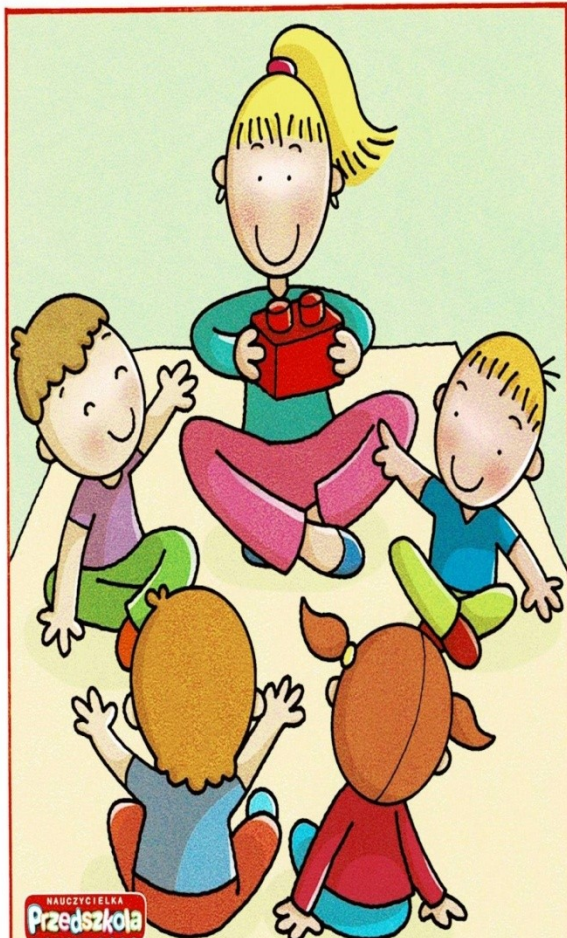

BYSTRE OKO

Widzę coś czerwonego, okrągłego i lekkiego

Potrzebne materiały: brak.

Opis działania: Gra do wykorzystania na dywanie lub przy stolikach. Nauczyciel (a później wybrane dziecko) opisuje jakiś przedmiot znajdujący się w sali, podając jego podstawowe cechy, np. Widzę coś czerwonego, prostokątnego, z plastiku (klocek).

BYSTRE OKO

Ten sam kształt

Potrzebne materiały: sznurek lub dwa, jeśli bawimy się w parach.

Opcjonalnie: karty z kształtami.

Opis działania: Dość długi sznurek zawiązujemy, tak aby tworzył pętlę. Jeśli bawimy się w parach, jedno dziecko układa ze sznurka jakiś kształt, a drugie próbuje ułożyć identyczny. Jeśli dziecko bawi się samo, może układać kształty zaproponowane przez nauczyciela lub przygotowane na kartach.

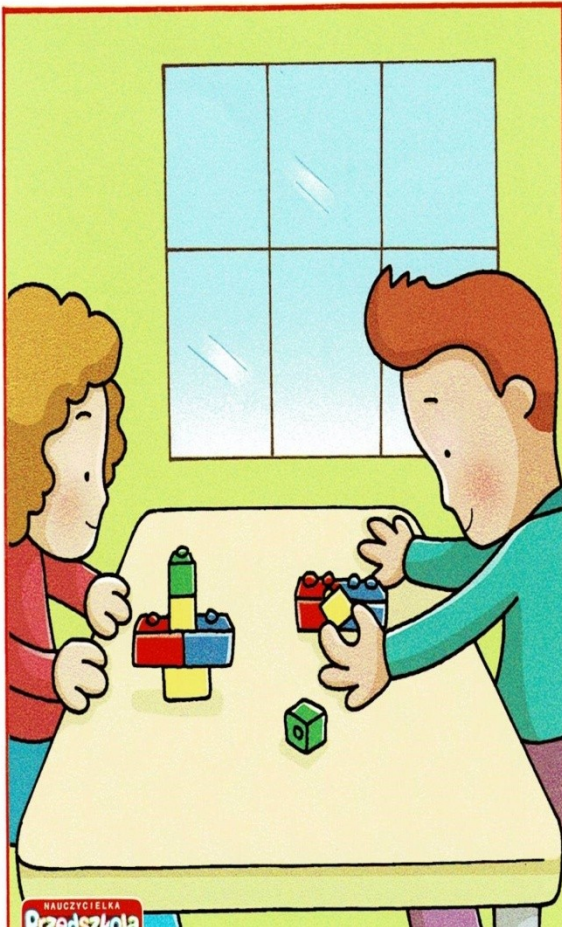

BYSTRE OKO

Zbuduj tak jak ja

Potrzebne materiały: klocki typu duplo lub drewniane w różnych kolorach.

Opis działania: Dzieci dobierają się w pary. Otrzymują dwa komplety takich samych klocków (kształty i kolory). Jedno z dzieci buduje z klocków prostą budowlę. Następnie druga osoba próbuje zbudować identyczną konstrukcję. Dzieci najstarsze mogą próbować opisać słownie swoją konstrukcję bez pokazywania jej partnerowi.

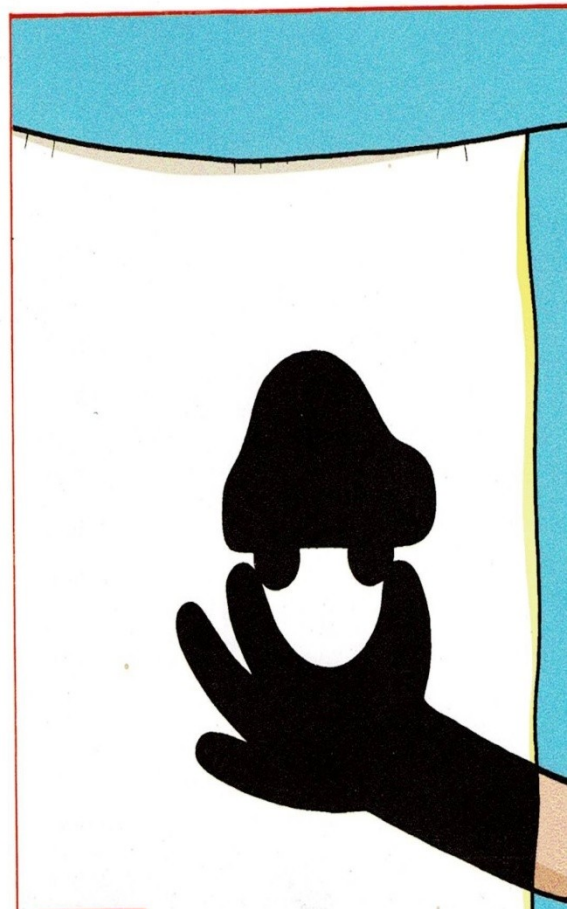
BYSTRE OKO

Co to jest?

Potrzebne materiały: białe prześcieradło, lampka, zabawki.

Opis działania: Zawieście prześcieradło na wieszaku na ubrania lub w innym miejscu, tworząc kurtynę. Włączoną lampkę ustawcie za prześcieradłem.

Każde z dzieci wybiera jedną zabawkę i nie pokazując jej nikomu, umieszcza między prześcieradłem a źródłem światła. Pozostałe dzieci widząc na materiale cień zabawki, zgadują, jaki to przedmiot.

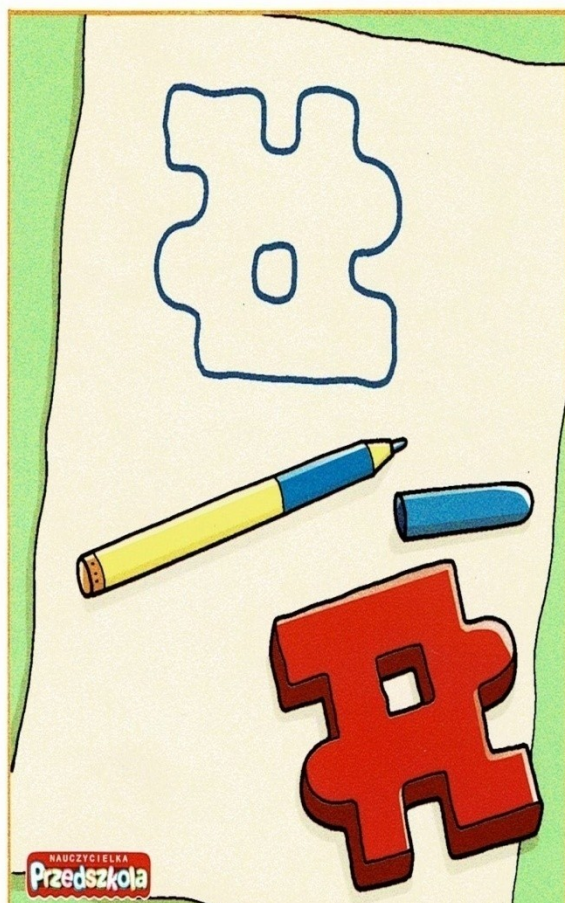

SPRAWNE PALUSZKI

Kontury

Potrzebne materiały: kartka, flamastry, nieduże przedmioty o prostych kształtach np. auto, klocek, puzzle.

Opis działania: Dziecko wybiera kilka przedmiotów o prostych kształtach, przykłada je po kolei do kartki i odrysowuje ich kontury. Następnie zaprasza partnera i proponuje mu dopasowanie przedmiotów do ich konturów. Warto poszerzać swoją kolekcję. Przygotowane przez dzieci kontury można zalaminować, aby posłużyły dłużej.

SPRAWNE PALUSZKI

Ile przypiąć?

Potrzebne materiały: tekturowe figury geometryczne, spinacze do bielizny, pudełko.

Opis działania: Zadaniem dzieci jest przypięcie do każdego boku figury określonej liczby spinaczy. Warto zachęcić dzieci, aby liczbę potrzebnych spinaczy określili przed rozpoczęciem ich przyczepiania.

SPRAWNE PALUSZKI

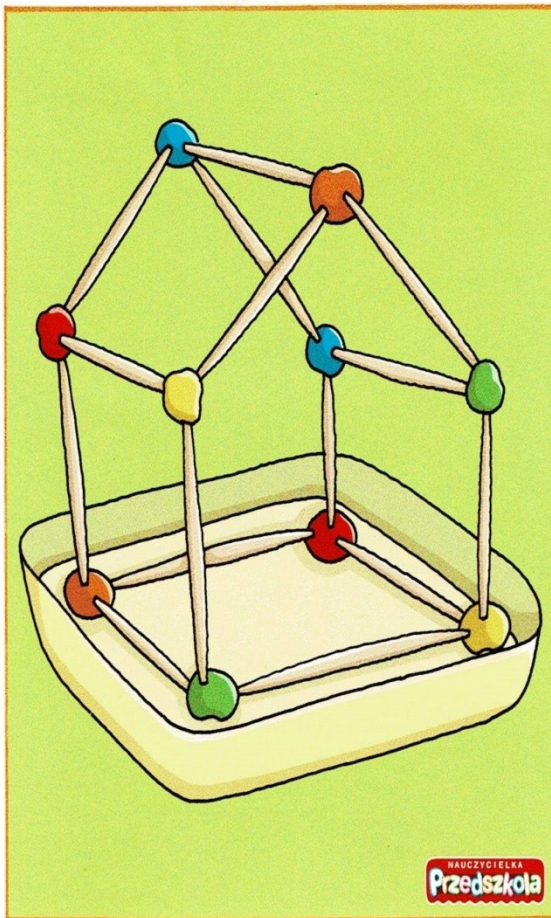
Obrazek z zapalek

Potrzebne materiały: zapalniczki lub wykałaczki, pojemnik.

Opcjonalnie: karty z wzorami, plastelina.

Opis działania: Wystarczy zwykłe zapalniczki lub wykałaczki, aby powstały ciekawe obrazki.

Można je układać według podanego wzoru lub użyć własnej wyobraźni. Jeśli dołożymy trochę plasteliny, możemy tworzyć z zapalek konstrukcje przestrzenne, łączone plastelinowymi kulkami.

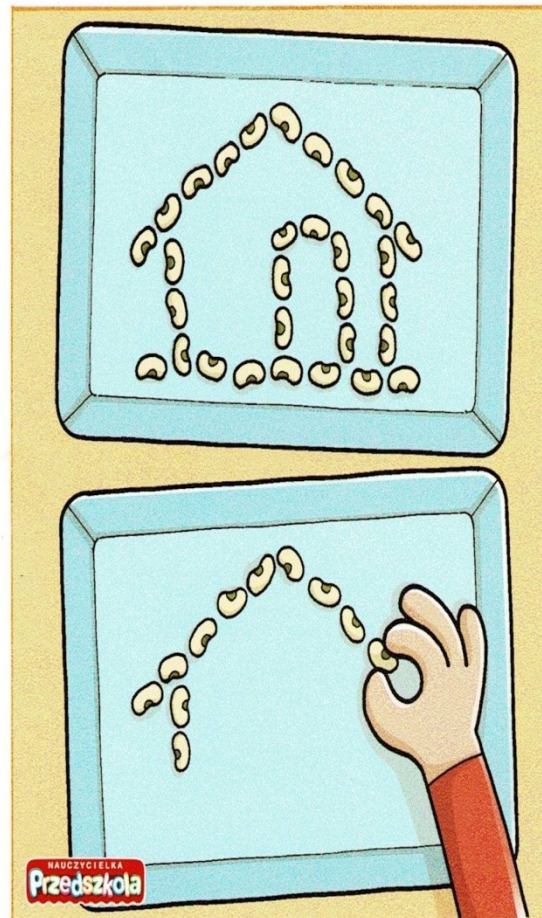
SPRAWNE PALUSZKI

Fasolkowy obrazek

Potrzebne materiały: fasolki, groch, koraliki lub inne drobne elementy, podkładki lub papierowe tacki.

Opcjonalnie: fotografie wzorów do układania.

Opis działania: Dzieci z drobnych elementów układają obrazki według własnych pomysłów. Mogą pracować także w parach: jedno dziecko układa prosty obrazek, a drugie próbuje go skopiować na swojej tacce.

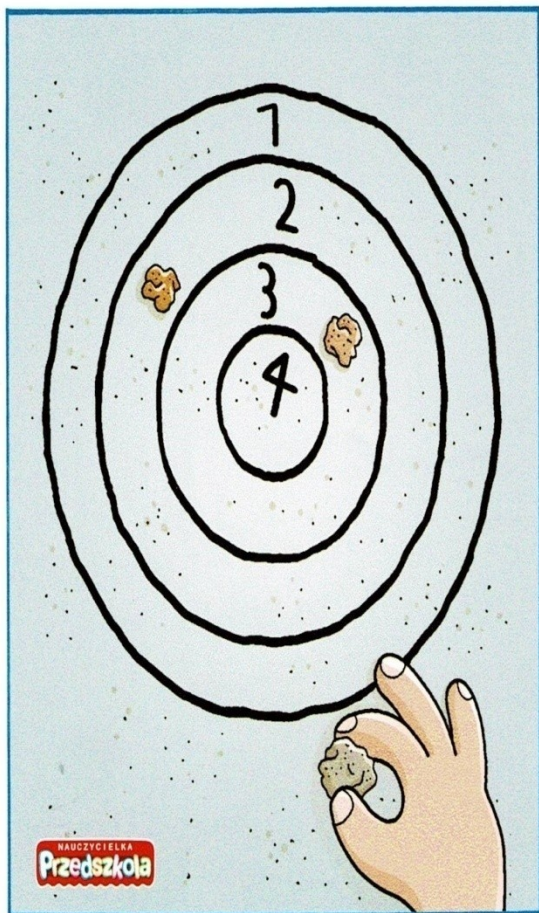
NA DWORZE

Rzuty do celu

Potrzebne materiały: kreda do rysowania na asfalcie, kamyczki.

Opcjonalnie: śnieg, drzewa, karta do zapisywania punktów.

Opis działania: Kredą rysujemy tarczę na asfalcie (np. 4 okręgi o wspólnym środku, od najmniejszego do największego). Każdemu z okręgów przypisujemy określoną liczbę punktów. Dzieci z wyznaczonego miejsca rzucają trzema kamyczkami, a następnie sumują liczbę zdobytych punktów. Punkty można zapisywać, a następnie porównywać wyniki lub starać się polepszyć własny. Jeśli akurat jest śnieg, możemy rzucać śnieżkami w drzewa.

NAUCZYCIELKA
Przedszkola

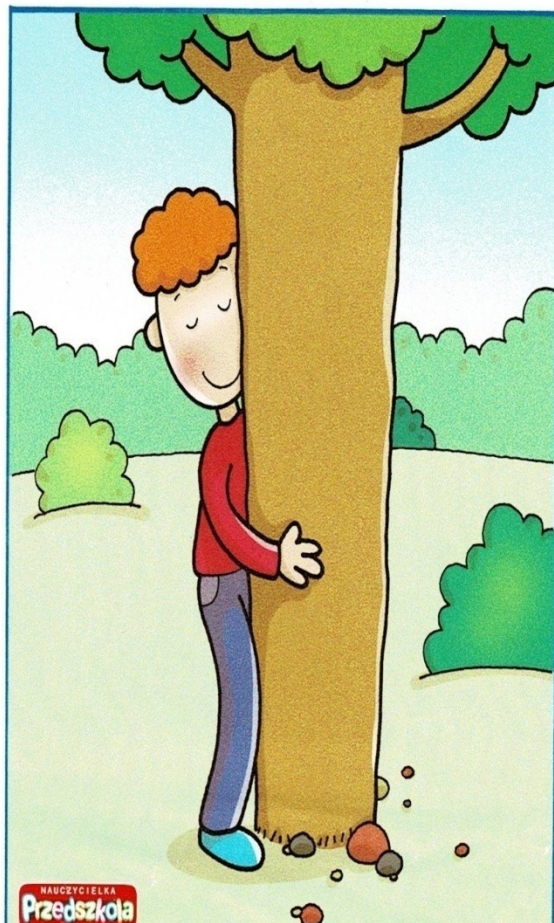
NA DWORZE

Rozmowy z drzewami

Potrzebne materiały: drzewa.

Opis działania: Każde dziecko wybiera swoje drzewo (jeśli jest ich za mało, może być dwoje dzieci przy jednym drzewie). Dzieci oglądają dokładnie drzewo, nadają mu imię, przedstawiają się, szeptem opowiadają o sobie, a następnie przytulają się do niego delikatnie i słuchają jego opowieści.

Po powrocie do sali dzieci mogą opowiedzieć pozostałym osobom, czego się dowiedziały od swojego drzewa. Jeśli drzewa znajdują się blisko przedszkola, można często powtarzać takie spotkania.

NAUCZYCIELKA
Przedszkola

Bibliografia:

1. K. Piotrowska- Madej; A .Żychowicz „Smart Hand Model
Diagnoza i terapia ręki u dzieci”.
2. Trenuj mózg poprzez ruch. 265 ćwiczeń procesów
sensorycznych pod red. Z. Przyrowskiego.
3. E-podręczniki Platforma Edukacyjna MEiN.
4. Nauczycielka Przedszkola nr marzec, kwiecień 2019.
5. Nauczycielka Szkoły Podstawowej marzec, kwiecień
2018.

Zespół Redakcyjny:

Grażyna Olszewska-Drwęcka

Joanna Chmielewska

Anna Kasprzak

Katarzyna Mazur

Adriana Straube